

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, bytem H., L., proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra ze dne 11. 9. 2015 č. j. MSP-872/2012-LO-SP/41,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 16. 11. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ministra ze dne 11. 9. 2015 č. j. MSP-872/2012-LO-SP/41, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 5. 10. 2012, č. j. 191/2012-OSD-ROZ/7, jímž byla zamítnuta jeho žádost ze dne 14. 7. 2012 o zápis do seznamu rozhodců, kteří mohou být určeni rozhodčí doložkou pro rozhodování sporů ze spotřebitelských smluv.

Rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 5. 10. 2012, č. j. 191/2012-OSD-ROZ/7, zamítnul ministr spravedlnosti nejprve rozhodnutím ze dne 22. 11. 2012, č. j. 872/2012-LO-SP/2. Žalobce toto rozhodnutí napadnul úspěšnou žalobou, když Městský soud v Praze toto rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí rozsudkem ze dne 15. 5. 2014, č. j. 8 A 16/2013-37, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze vytknul žalovanému, že se nevypořádal s námitkou týkající se stanoviska představenstva ČAK (výbor pro srovnávací přezkum právnického vzdělání získaného v zahraničí), které je v prvostupňovém rozhodnutí citováno pod čarou. Žalobce tvrdil, že by požadavky představenstva ČAK splňoval. Soud musel této námitce přisvědčit, neboť v napadeném rozhodnutí k této věci nepadla ani zmínka. V této souvislosti poukazoval žalobce na svá doplňující studia, avšak ani s touto námitkou se žalovaný nevypořádal.

V novém rozhodnutí ze dne 11. 9. 2015 č. j. MSP-872/2012-LO-SP/41, žalovaný správní orgán potvrdil názor uvedený v prvostupňovém rozhodnutí, a to že uchazeč nesplňuje podmínku vysokoškolského vzdělání v souladu s ustanovením § 35b odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění platném do 31. 12. 2013.

Žalovaný konstatoval, že uchazeč prokázal získání vysokoškolského vzdělání získaného v magisterském studijním programu právo studiem na Vysoké škole v Sládkovičově, Fakultě práva Jana Jesenského. Doložil, že akademický titul „bakalář“ získal studiem na Bankovním institutu, Vysoká škola Praha, a následně absolvoval dle znění dodatku k diplomu dvouleté externí vysokoškolské vzdělání II. stupně.

Žalovaný uvedl, že vzdělání bakalářského typu uchazeč získal ve studijním programu bankovníctví ve studijním oboru Právní administrativa v podnikatelské sféře, přičemž tento studijní obor neodpovídá požadavkům uvedeným v zákoně o rozhodčím řízení. Kromě toho se uvedená instituce sama profiluje jako specialista v oblasti finančního vzdělávání. Dvouleté studium externího magisterského stupně v programu právo na Fakultě práva Janka Jesenského Vysoké školy v Sládkovičově neodpovídá obsahem, ani délkou studia obecnému vzdělání, které lze získat v magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole v České republice. Dne 26. 1. 2015 předložil uchazeč osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání.

Žalovaný se obrátil na všechny čtyři právnické fakulty v České republice (Právnická fakulta University Karlovy v Praze, Právnická fakulta Masarykovy university v Brně, Právnická fakulta University Palackého v Olomouci a Právnická fakulta Západočeské university v Plzni) o poskytnutí informací ohledně obsahu a rozsahu vzdělání, které lze získat v magisterském studijním oboru právo, které se postupně vyjádřily. Ze shromážděných podkladů vyplývá, že právnické vzdělání v České republice je možno získat výlučně studiem v prezenční formě studia v nenavazujícím magisterském studijním programu „Právo a právní věda“ obor „Právo“, se standardní délkou studia pět let. Obsah právnického vzdělání napříč tuzemskými fakultami spočívá v absolvování povinných předmětů, v nichž student získá a osvojí se znalosti v teorii práva, římském právu, dějinách práva, státovědě, občanském právu, ústavním právu, evropském právu, mezinárodním právu, obchodním právu, trestním právu, správním právu, pracovním právu, finančním právu, právu životního prostředí, právu sociálního zabezpečení a dále absolvování příslušného množství povinně volitelných předmětů a volitelných předmětů. do rozsahu jsou povinné předměty koncipovány alespoň jako dvousemestrální a jsou zakončovány zkouškou. Studium je ukončováno složením státní závěrečné zkoušky.

Namítal-li uchazeč, že správní orgán prvního stupně srovnával studijní programy jen dvou právnických fakult, pak to podle názoru žalovaného nemohlo mít vliv na soulad

rozhodnutí s právními předpisy ani jeho správnost, neboť všechny čtyři právnické fakulty mají shodný obsah a rozsah právnického vzdělávání.

Žalovaný ověřil, že studium práva na Vysoké škole v Sládkovičově, Fakultě práva Janka Jesenského, se uskutečňuje jako bakalářské a navazující magisterské. Uchazeč získal pouze navazující magisterské, když titul bakalář získal na Bankovním institutu, Vysoká škola Praha.

Žalovaný setrval na závěru, že vzdělání dosažené uchazečem nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 35b odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o rozhodčím řízení. Nejedná se totiž o magisterské vzdělání v oboru právo a ani jeho doložením nelze splnit uvedenou zákonnou podmínku. Ze srovnání magisterského studia v programu právo na Fakultě práva Janka Jesenského Vysoké školy v Sládkovičově s magisterským studiem na všech čtyřech právnických fakultách v České republice, vyplývá, že neodpovídá délkou ani obsahem obecnému vzdělání, které lze získat v magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole v České republice. Srovnatelné je pouze v historických oborech a předmětech zaměřených na mezinárodní a evropské právo.

K rozkladové námitce, že česká a slovenská právní úprava je v podstatném rozsahu shodná, žalovaný uvedl, že po 1. 1. 1993 došlo k opakovaným novelizacím a rekodifikacím některých důležitých obecně závazných předpisů. V České republice došlo k celkové přeměně občanského práva, kromě nového občanského zákoníku byl přijat zcela nový zákon o obchodních korporacích atd.

Podle žalovaného neobstojí ani argument o tom, že ke sbližování obou právních řádů přispívá i členství v Evropské unii, neboť celou situaci nelze generalizovat a nelze se ztotožnit s myšlenkou, že úprava velmi složité a rozsáhlé oblasti ochrany spotřebitele je ve všech státech totožná a jeho výuka ve všech členských státech Evropské unie rovnocenná. Cílem směrnic je toliko částečná nikoliv úplná harmonizace spotřebitelského práva členských států Evropské unie. Proto je nutno na rozhodcích požadovat, aby znali komplexní právní úpravu v oblasti spotřebitelského práva, a nikoliv toliko její část stanovenou transpozicí směrnice Evropské unie do právního řádu České republiky.

Žalovaný se rovněž nesouhlasil s námitkou, že by uchazeč splňoval podmínky vyžadované ve stanovisku České advokátní komory ze dne 21. 6. 2011, neboť absolvoval studium v oboru (slovenské právo) pouze jako dvouleté magisterské v kombinované formě studia. Kromě toho je Česká advokátní komora samostatný profesní orgán odlišný od Ministerstva spravedlnosti a do jehož činnosti v případě posuzování kvalifikačního předpokladu není ministerstvo oprávněno nijak zasahovat.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné. Namítal, že se žalovaný nevypořádal s novou právní úpravou zákona č. 216/1994 Sb. účinnou od 1. 1. 2014, ani s novou smlouvou se Slovenskou republikou o vzájemném uznávání rovnocennosti dokladů o vzdělávání

Žalobce namítal, že ve svém rozkladu ze dne 24. 10. 2012 poukázal na značnou obsahovou shodnost českých a slovenských právních předpisů, a že prokázal jinými

skutečností odstranění případných nedostatků ve svém vzdělání v oboru slovenské právu ve vztahu k českému právu.

Žalobce namítal diskriminaci z důvodu, že nabyl své vzdělání v jiném členském státě Evropské unie a dovolával se čl. 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES o uznávání odborných kvalifikací.

Žalobce namítal, že splňuje předpoklady § 5 odst. 1 zákona č. 335/2014 Z.z., jakož i § 3 odst. 2 písm. c) vyhl. č. 380/2014 Z. Z.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 3. 2. 2016 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 14. 3. 2017, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 15. 8. 2012 podal Ministerstvu spravedlnosti žádost o zápis do seznamu rozhodců a přiložil diplom Vysoké školy v Sládkovičově, soukromá vysoká škola, Slovenská republika, Fakulta práva Janka Jesenského, stvrzující, že Bc. J. H. absolvoval vysokoškolské studium druhého stupně v studijním programu právo dne 31. 5. 2012. K výzvě žalovaného předložil dne 19. 9. 2012 diplom s vyznamenáním Bankovního institutu, Vysoká škola Praha, stvrzující, že žalobce získal vysokoškolské vzdělání studiem v bakalářském studijním programu Bankovnínictví ve studijním oboru Právní administrativa v podnikatelské sféře dne 23. 9. 2010.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalobce dne 12. 8. 2015 předložil Osvědčení Bankovního institutu, Vysoká škola Praha, ze dne 31. 1. 2014, stvrzující, že absolvoval kurz Nový občanský zákoník, v rozsahu 16 hodin, a Osvědčení Bankovního institutu, Vysoká škola Praha, ze dne 25. 4. 2014, stvrzující, že absolvoval kurz Zákon o obchodních korporacích, v rozsahu 8 hodin, jakož i potvrzení Mgr. V. Č., advokáta, ze dne 7. 8. 2015, o zaměstnání na základě pracovní smlouvy jako asistent advokáta od 31. 7. 2001, resp. 1. 1. 2007.

Podle § 35a odst. 1 zákona o rozhodčím řízení, ve znění platném do 31. 12. 2013, Ministerstvo vede seznam rozhodců, kteří mohou být určeni rozhodčí doložkou pro rozhodování sporů ze spotřebitelských smluv.

Podle § 35b odst. 1 písm. c) zákona o rozhodčím řízení, ve znění platném do 31. 12. 2013, Ministerstvo na žádost do seznamu rozhodců zapíše fyzickou osobu, která získala vysokoškolské vzdělání o oboru právo studiím na vysoké škole 1. v magisterském studijním programu studiím na vysoké škole v České republice, nebo 2. v zahraničí, pokud je takové vzdělání v České republice uznáváno za rovnocenné vzdělání uvedenému v bodě 1 na základě mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, anebo pokud takové vzdělání bylo uznáno podle zvláštního právního předpisu, a současně takové vzdělání odpovídá obsahem a rozsahem obecnému vzdělání, které lze získat v magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole v České republice.

Podle čl. 4 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o vzájemném uznávání rovnocennosti dokladů o vzdělání vydávaných v České republice a ve Slovenské republice, Praha, dne 23. března 2001, sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 33/2001 Sb. m. s., *vysokoškolské diplomy a vysvědčení o státní zkoušce vydané po ukončení studia v magisterském studijním programu na vysoké škole v České republice a diplomy a vysvědčení o státní zkoušce vydané po ukončení magisterského studia, inženýrského studia a doktorského studia na vysoké škole ve Slovenské republice se uznávají za rovnocenné.*

Citovaná dohoda byla nahrazena Smlouvou mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o vzájemném uznávání rovnocennosti dokladů o vzdělání vydávaných v České republice a ve Slovenské republice, podepsanou v Praze dne 28. listopadu 2013, která vstoupila v platnost dne 28. března 2015. Podle čl. 5 této smlouvy *vysokoškolské diplomy a dodatky k diplomu nebo vysvědčení o státní zkoušce vydané po ukončení studia v magisterském studijním programu na vysoké škole v České republice a diplomy, dodatky k diplomu a vysvědčení o státní zkoušce vydané po ukončení magisterského studia, inženýrského studia a doktorského studia na vysoké škole ve Slovenské republice se uznávají za rovnocenné.*

V inkriminované věci nelze tvrdit, že žalovaný správní orgán neuznal diplom vydaný po ukončení magisterského studia na vysoké škole ve Slovenské republice za rovnocenný. Koneckonců konstatoval, že dne 26. 1. 2015 předložil žalobce osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání.

Nicméně Městský soud v Praze musel dospět ke stejnému závěru jako žalovaný, že vzdělání žalobce na vysoké škole ve Slovenské republice nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 35b odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 216/1994 Sb. (od 1. 1. 2014 již neplatného ustanovení), neboť se jednalo pouze o dvouleté právnické studium, byť magisterského typu. Všechny čtyři právnické fakulty v České republice bezvýjimečně mají vzdělání v oboru právo v pětiletém magisterském studijním programu. Žalobce tedy nesplnil základní předpoklad získání vysokoškolské vzdělání v pětiletém magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole.

Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že bakalářské studium absolvoval žalobce ve studijním programu bankovníctví ve studijním oboru Právní administrativa v podnikatelské sféře, Bankovního institutu, Vysoká škola Praha. Tento studijní obor neodpovídal požadavkům vzdělání v oboru právo, uvedeným v zákoně č. 216/1994 Sb. Tomuto závěru žalovaného musel soud přisvědčit.

Pokud se žalobce dovolával ustanovení čl. 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES o uznávání odborných kvalifikací, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Článek 13 směrnice 2005/36/ES stanoví:

1. Pokud je v hostitelském členském státě přístup k regulovanému povolání nebo jeho výkon podmíněn držením zvláštní odborné kvalifikace, povolí příslušné orgány tohoto členského státu přístup k tomuto povolání a jeho výkon za stejných podmínek, jaké se vztahují na jeho vlastní státní příslušníky, žadatelům, které jsou držiteli osvědčení způsobilosti nebo dokladu o dosažené kvalifikaci, který jiný členský stát požaduje k získání přístupu k tomuto povolání a jeho výkonu na svém území.

Osvědčení způsobilosti nebo doklad o dosažené kvalifikaci splňuje tyto podmínky:

a) byly vydány příslušným orgánem členského státu určeným v souladu s právními a správními předpisy tohoto státu;

b) prokazují úroveň odborné kvalifikace, která je přinejmenším rovnocenná úrovni bezprostředně předcházející úrovni podle článku 11, která je požadována v hostitelském členském státě.

2. Přístup k povolání a jeho výkon podle odstavce 1 se přizná rovněž žadatelům, kteří vykonávali dotyčné povolání uvedené v tomto odstavci na plnou pracovní dobu po dobu dvou let během předchozích deseti let v jiném členském státě, ve kterém toto povolání není regulováno, za předpokladu, že jsou držiteli jednoho nebo více osvědčení způsobilosti nebo dokladů o dosažené kvalifikaci.

Osvědčení způsobilosti a doklady o dosažené kvalifikaci splňují tyto podmínky:

a) byly vydány příslušným orgánem členského státu určeným v souladu s právními a správními předpisy tohoto státu;

b) prokazují úroveň odborné kvalifikace, která je přinejmenším rovnocenná úrovni bezprostředně předcházející úrovni podle článku 11, která je požadována v hostitelském členském státě;

c) prokazují, že držitel byl připraven na výkon dotyčného povolání.

Dvouletou odbornou praxi podle prvního pododstavce však nelze vyžadovat, pokud doklad o dosažené kvalifikaci, jehož je žadatel držitelem, potvrzuje regulované vzdělávání a odbornou přípravu ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. e) na úrovních kvalifikace podle čl. 11 písm. b), c), d) nebo e). Regulované vzdělávání a odborná příprava uvedená v příloze III se považuje za regulované vzdělávání a odbornou přípravu na úrovni popsané v čl. 11 písm. c). Postupem podle čl. 58 odst. 2 lze změnit seznam uvedený v příloze III, aby se zohlednilo regulované vzdělávání a odborná příprava, která zajišťuje srovnatelnou odbornou úroveň a která připravuje uchazeče o vzdělání na srovnatelnou úroveň odpovědností a funkcí.

3. Odchylně od odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. b) může hostitelský členský stát umožnit přístup k regulovanému povolání a jeho výkon, pokud je přístup k tomuto povolání na jeho území podmíněn získáním kvalifikace, která potvrzuje úspěšné ukončení vysokoškolského nebo univerzitního vzdělání v délce čtyři roky, a je-li žadatel držitelem kvalifikace uvedené v čl. 11 písm. c).

Nicméně tato směrnice je určena konkrétním kvalifikacím, jak vyplývá z její preambule. Po zasedání Evropské rady v Lisabonu v březnu 2000 přijala Komise sdělení „Strategie vnitřního trhu pro služby“ zaměřené zejména na to, aby bylo volné poskytování služeb v rámci Společenství stejně snadné jako v rámci jednotlivého členského státu. Po přijetí sdělení Komise s názvem „Nové evropské trhy práce, otevřené a přístupné všem“ pověřila Evropská rada na zasedání ve Stockholmu ve dnech 23. a 24. března 2001 Komisi, aby pro zasedání Evropské rady na jaře 2002 předložila konkrétní návrhy na jednotnější, průhlednější a pružnější režim uznávání kvalifikací. Výsledkem těchto aktivit se potom stala směrnice 2005/36/ES, tedy směrnice nezaměřená na specifická povolání vyžadující vzdělání vyššího typu a nezaměnitelného charakteru jako jsou lékaři, architekti, ale i právníci. Tato a jiná povolání se posléze dočkala vlastní právní úpravy.

Pokud žalobce tvrdil, že splňuje předpoklady podle zákona č. 335/2014 Z.z., o spotřebitelskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ve znění pozdějších předpisů, jakož i vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 380/2014 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o spotřebitelskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť se nejedná o právní předpisy platné na území České republiky.

Pokud žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s rozkladovou námitkou uvádějící, že česká a slovenská právní úprava je v podstatném rozsahu shodná, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný se totiž v odůvodnění svého rozhodnutí rozdílem mezi českým a slovenským právním řádem vypořádal dostatečným způsobem.

Žalobce nebyl postupem žalovaného Ministerstva spravodlivosti diskriminován, neboť nesplnil základní předpoklad získání vysokoškolské vzdělání v pětiletém magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole.

Při jednání dne 14. 3. 2017 se žalobce dovolával nálezu Ústavního soudu dne 25. října 2016, sp. zn. II. ÚS 443/16:

Z obecných principů unijního práva shrnutých výše ovšem plyne důležitý požadavek nehodnotit pouze znalosti relevantních oblastí práva, ale také dovednosti, které žadatel o zápis do seznamu koncipientů má, a jeho dosavadní praktické zkušenosti.

Podle Ústavního soudu nebylo nezbytné, aby ve snaze chránit kvalifikovanost a profesionalitu poskytovaných právních služeb ČAK zakročila již v momentě zápisu stěžovatele do seznamu koncipientů. ČAK ani po případném zápisu absolventa zahraniční právnické fakulty do seznamu koncipientů neztrácí kontrolu nad kvalitou poskytovaných právních služeb, kterou realizuje při advokátních zkouškách, a také dohledem nad dalším vzděláváním koncipientů a advokátů.

Napadený zásah ČAK nebyl vzhledem ke sledovanému legitimnímu cíli potřebný. V tomto konkrétním případě totiž existovala alternativa, která by naplňovala sledovaný cíl v podobné míře, a byla vůči dotčenému ústavně zaručenému právu šetrnější. Zapsat stěžovatele do seznamu koncipientů, nechat ho vykonávat právní praxi na odpovědnost jeho školitele a vytvořit mu prostor, aby si pod jeho vedením a dohledem osvojil znalosti a zkušenosti potřebné k výkonu advokacie, což by mohl později prokázat u advokátní zkoušky.

S ohledem na čl. 26 Listiny, čl. 15 Listiny základních práv EU a požadavek proporcionality při zásahu do práva na svobodnou volbu povolání by nezapsání žadatele – absolventa zahraniční fakulty – mělo představovat výjimku ze zásady jeho zapsání. Při hodnocení, zda vzdělání absolventa zahraniční právnické fakulty svým obsahem a rozsahem odpovídá tuzemskému právnímu vzdělání, pak nelze přihlížet pouze k získaným znalostem, ale je nutné přihlížet i k získaným dovednostem a případné praxi žadatele o zápis do seznamu koncipientů. Při posuzování žádosti absolventa zahraniční fakulty o zápis do seznamu koncipientů by proto jako stěžejní kritérium mělo sloužit jeho právní vzdělání ve smyslu komplexního porozumění právu, které nutně vyžaduje i zmíněné právní dovednosti a praktické zkušenosti, nikoliv jen studium „práva v knihách“.

Při hodnocení, zda vzdělání absolventa zahraniční právnické fakulty svým obsahem a rozsahem odpovídá obecnému vzdělání, které lze získat v magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole v České republice podle § 37 odst. 1 písm. b) bod 2. zákona o advokacii, nelze přihlížet pouze k získaným znalostem práva, ale je nutné přihlížet i k získaným právními dovednostem a případné právní praxi žadatele o zápis do seznamu koncipientů.

Městský soud v Praze považoval však tuto námitku za nepatřičnou. Ústavní soud v citovaném nálezu sice shledal, že došlo k porušení práva stěžovatele na svobodnou volbu povolání a přístup k němu, které bylo omezeno jeho nezapsáním do seznamu koncipientů, přestože s ohledem na sledovaný legitimní cíl výkonu advokacie kvalifikovanými osobami, které zajistí profesionální poskytování právních služeb, nešlo o potřebné opatření. Při hodnocení, zda vzdělání absolventa zahraniční právnické fakulty svým obsahem a rozsahem odpovídá obecnému vzdělání, které lze získat v magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole v České republice podle § 37 odst. 1 písm. b) bod 2. zákona o advokacii, nelze přihlížet pouze k získaným znalostem práva, ale je nutné přihlížet i k získaným právními dovednostem a případné právní praxi žadatele o zápis do seznamu koncipientů.

Ústavní soud zdůraznil, že podle okolností, které budou v budoucnu zjištěny o vzdělání získaném na konkrétní vysoké škole, zůstává ČAK zachována diskrece při hodnocení zákonných požadavků vyplývajících z § 37 odst. 1 písm. b) bod 2. zákona o advokacii a při jejich ústavně souladné aplikaci. Závěry Ústavního soudu vychází z konkrétních okolností této věci. Nelze je zobecňovat v tom smyslu, že by právo absolventů zahraničních právnických fakult na svobodnou volbu povolání mělo vždy paušálně převážet nad zájmem na ochraně kvalifikovanosti a profesionality poskytování právních služeb v České republice. V každém konkrétním případě je naopak nutné vycházet z výše uvedených ústavněprávních principů. Jejich hodnocení může na odlišném skutkovém základě vést k opačným závěrům, než ke kterým se ve věci stěžovatele přiklonil Ústavní soud. Všechny tyto závěry jsou závazné pro obecné soudy, aniž lze vyloučit otevření otázky jejich věcné příslušnosti, v návaznosti na relevantní aspekty pravomoci soudů.

Ústavní soud ve svém nálezu zdůraznil obecně dobře známou a velmi vysokou úroveň právního vzdělání v Polsku a na samotné Jagellonské univerzitě. Její právnická fakulta byla v červnu 2016 deníkem Gazeta Prawna již pošesté v řadě vyhlášena nejlepší polskou právnickou fakultou [viz Mirowska-Łoskot, M. Na szczytzie najlepszych wydziałów prawa bez zmian: Kraków i Warszawa (online). Gazeta Prawna, 23. 6. 2016. Dostupné zde: <http://goo.gl/MU37Fz>]. Obecně vysoký stupeň kvality polského právního vzdělávání prokazuje i skutečnost, že všechny polské právnické fakulty (včetně těch soukromých) do

svých studijních programů zakomponovaly metodu klinického právního vzdělávání, díky které si studenti již během studií mohou osvojit životně důležité právníkové dovednosti při poskytování právního poradenství reálným klientům v "živých" případech. Polský přístup k právnímu vzdělávání a praktickým metodám výuky bývá dokonce označován za "zlatý standard" pro (klinické) právní vzdělávání v Evropě [blíže viz Aksamović, D., Genty, P. An Examination of the Challenges, Successes and Setbacks for Clinical Legal Education in Eastern Europe, *International Journal of Clinical Legal Education*, č. 1/2014, s. 433; Kraśnicka, I. Polish Legal Education in Light of the Recent Higher Education Reform, *Michigan State Law Review*, 2012, s. 699]. Jagellonská univerzita pak byla první polskou univerzitou, která pro své studenty práv založila takovou právní kliniku a patří v tomto směru k průkopníkům reformy právního vzdělávání nejen v Polsku, ale celé střední Evropě (blíže viz Szewczyk, M. Thoughts on the reform of the teaching of law. In Łomowski, D. (ed.). *The Legal Clinic. The Idea, Organization, Methodology*. Varšava: C. H. Beck, 2005. s. 17).

Fakultu práva Janka Jesenského, Vysoká škola v Sládkovičove, je, jak vyplývá z žalobcem předloženého diplomu soukromou vysokou školou v Slovenské republice, přičemž žalobce nijak nedoložil, že by požívala renomé obdobného polských vysokých škol, zvláště potom Jagellonské university v Krakově, jíž se týká namítaný nález Ústavního soudu.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*. (bod 68).

Podle Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. března 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**